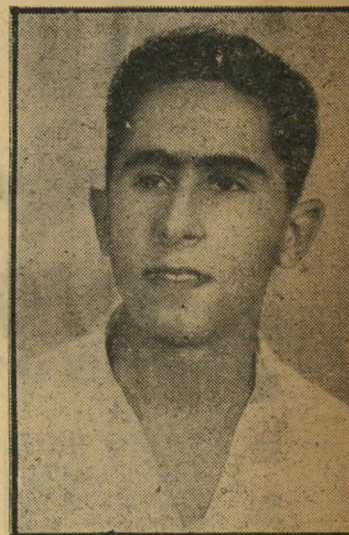

תשבץ העולם הזה 1183

פנחס לוי הינו תלמיד בשיטת גימ'נסיה בירושלים. את שעות הלימודים הוא מקדיש למיבצעים נועזים כגון פזירת תשבצים. גם תשבץ זה חובר במשך שתי שעות לימודים, כי חבש לבזבו את שעות הפנאי ואם כבר צריך לשבור את הראש בשעות הלימודים — מוטב לשבור אותו בחיבור ופזירת תשבצים. שאלה אחרת: אם יוכל פנחס לוי לפתור את תשבץ ה' מיבחנים, בסוף שנת הלימודים, ול' השתבץ כהלכה בכיתה השביעית.

9	8	7	6	5	4	3	2	1
7	6	5	4	3	2	1	10	9
14	13	12	11	10	9	8	7	6
19	18	17	16	15	14	13	12	11
24	23	22	21	20	19	18	17	16
28	27	26	25	24	23	22	21	20
33	32	31	30	29	28	27	26	25
38	37	36	35	34	33	32	31	30
43	42	41	40	39	38	37	36	35
47	46	45	44	43	42	41	40	39
52	51	50	49	48	47	46	45	44
57	56	55	54	53	52	51	50	49
60	59	58	57	56	55	54	53	52
60	59	58	57	56	55	54	53	52

מאונן: (1) חברה ראלית המייצרת גריות. (4) מידת דר. (10) ספר כרי. (11) מוש. (13) ינו רחב. (14) יל. (15) אחת מר ות ערב. (17) אבר. (18) אוהו נובים. (20) יום. (22) מכשיר נברת קול. (25) ע. (26) ספר. (27) מתפלל המוסלמי. (28) חסר לרבים. (32) ינו דומם. (33) י השים במדינה. (34) אכל. (36) ניסטר. (37) נוהב. (41) עור. (41) בה וו נח ומשפתו. (44) מבעד לפני. (46) שיר קשר. (48) ר. (48) אטום. (50) יפר — איו. (50) ית. (51) עז. (58) חשור. (58) אינו יר למים. (58) ית. (57) משבטי ישראל. (58) סוד. (59) לת תרמה למהצה ע"י גורמים שונים. (60) מוקיון. (61) אל הפלישתיים. (2) יחירת (8) עונת הפלטה הפרות. (5) עוף. (6) תחבולה. (7) בר מינו. (8) עור לא יצירה מוסקלית. (12) נרנו. (15) תפוסה. (16) פטיש כבד. (18) שקט. (21) פורת עדי הצאן. (23) מלת שאלה. (24)

סוג קרקע. (26) בושם. (28) זיק, ניצוץ. (29) כבוד ועזר עצמי. (31) בקשה, שאיפה. (32) אם שמואל הנביא. (35) סחבר שתי נקור דות. (37) צורה, תבנית. (38) משורר גר' מני נודע. (40) משתדלים לעשות זאת בשח. (41) סימו, אות. (43) מלת ורוז. (45) מדינה כדרום אמריקה. (46) סוג נעל. (47) השוואת השבונות. (49) לאס, בשלושה. (52) מזון, סנת אכל. (54) מרף. (56) בננה. (58) שליט.

העם

אסור לשכוח!

תוך דקות מעטות התחשמלה האוירה בישראל כפי שלא התחשמלה מאז חצו חיילי צה"ל את גבול סיני בנובמבר, 1956. תוך דקות מעטות נשכח כל השאר — נצחון הכדורגל על אנגליה הצעירה, פיצוץ ועודת הפיסגה, דברי ראש הממשלה על התנועה הציונית ועל יציאת מצרים. תוך דקות מעטות הגיע דויד בן גוריון לשיא הפופולאריות של הקאריירה שלו. תוך דקות מעטות כיפר מנגונד החושך על כמה וכמה מחסאיו בעבר — וזכה, זו ה' פעם הראשונה מאז נאלץ להודות בקיומו, באהרה גלויה של הקהל כולו. תוך דקות מעטות שוב הפכה ישראל למרכז של התעניינות עולמית. בדקות אלה, כאשר הכריז דויד בן גוריון באוני הכנסת, המדינה והעולם, כי אדולף אייכמן, האיש ששמו סימל את הפשע הפ' תועב של המאה העשרים, הובא למעצר בישראל — עלו וצפו הזכרונות הנוראים של אושוויץ וברגן-בלזן.

העם והעולם רצו לשכוח זכרונות אלה — כשם שאדם פרטי מנסה לשכוח זכרונות שהם נוראים מכדי לשחורם ללא מאבוק. אולם את אשר נעשה באירופה תחת שלטון הנאצים אסור לשכוח — כי השיכחה, הארישות וההשתקה עלולות לילד נאציזם חדש — בגרמניה, בדרום אפריקה, או בכל ארץ אחרת בעולם. אסור לשכוח. הבאתו של אדולף אייכמן לדיון, על אדמת ישראל, מהדהדת תקיעת חצו צרה אשר תעורר גם את השכחן הגדול ביותר מתודמתו.

ראש הממשלה

מעשה בים הביקורת

כפי שמשעה רבנו עבר את ימ'סוף, כן עבר השבוע דויד בן גוריון את ימ' הביקורת, בריא ושלם. גלי הסערה לא סגרו עליו. הצעת איימאון של אגודת ישראל בכנסת נכשלה בצורה מבישה, כשאפילו הדתיים הקואליציוניים מצביעים נגדה. סוס הביקורת ורוכבו רמה בים. מבחינה פוליטית לא ניווק, איפוא, דויד בן גוריון מהשמעת התיאוריה שלו על יציאת מצרים (העולם הזה 1182). במידה שנגרם נזק, הוא פגע דהקא בשמו של ראש הממשלה בקרב החוגים המדעיים. השבוע, כאשר נמסר לפרסום הנוסח ה' מלא של הרצאתו בפני מסיבת עיתונאים קרוי אה, ניתן היה לנחש השקפה זו בכובד ראש.

מעניין, לא מדעי. המפתיע בהרצאה לא היה מה שיש בה, אלא מה שאין בה. היתה זו הרצאה של חובב, בעל מוח חריף, שהתעמק בנוסח התנ"ך, גילה כמה מאלפי הסתיירות הקיימות בו. בצורה חופ' שית, בלתי מדעית כהחלט, ובעזרת פירו גוריון על סמך סתיירות אלה תיאוריה ש' אינה פחות מעניינת (אם כי חדאי שהינה פחות מדעית) מאלפי תיאוריות אחרות על אותו נושא. עיקרה: ממצרים יצאו רק 60 משפחות; כ-400 אף עברו אחרים, צאי צאי בית אברהם, נשאר כל העת בארץ כנען. לא היתה זאת תיאוריה מדהימה. הרעיון עצמו עתיק יומין. מדהימה יותר המסקנה שנתגבשה בבירור מנוסח ההרצאה: דויד בן גוריון לא שמע מאומה על הביקורת המד' עית של התנ"ך, הפורחת מזה מאה שנים, ממלאה אלפי ספרים עביכרס. בנאומו אף זכר לממצאה המדעיים של ביקורת זו, ה' ולמדים גם בכמה מבתי הספר התיכוניים הכפופים למרותו של שר' החינוך בן גוריון. כן מתייחס דויד בן גוריון לנוסח המילולי של התנ"ך, שנוכיחו עד מעל לכל ספק כי למדענים, שהוכיחו שמוכבים ומשכחם שנות, נכ' תבו בתקופות שונות, וכי הסתיירות נובעות בעיקר מתפישותיהם המוגזגות של עורכים שונים זה מזה, אשר דבריהם עורבבו לעי' תים בפרק אחד, ואף בפרק אחד.

חינוך על השפתיים. יש משום חיוב בכך שראש הממשלה מוצא זמן לקרוא ב' ריות תמימות. שאלה יכלה לבזע רק מן התוצאות האפשריות: כבילת העבודה המד' עית במדינה.

קיימת סכנה בצעם התערבות של שליט פו' מתוך ההנחה הבלשנית, לה מצא בן גוריון אסמכותו במקומות אחרים בתנ"ך, כי "אלף" פירושו גם "משפחה", וכי במובן זה יש להבין את הנוסח 600 אלף.

ליטי בעבודה מדעית, אפילו נעשה הדבר בצורה תמימה. הפלישה הקטלנית של סטאלין לטח הגיטיקה שיחקה את המדע הסובייטי במשך שנים רבות. נאומיו בעניני ההיסטוריה שינו כמה פעמים את סדר הלימוד בבתי הספר, שהרי שוב מדען ושום מורה לא יודרו לכפור בגלוי בדעות ראש הממשלה, ביחוד בענינים שיש להם קשר עם הפולי' טיקה האקטואלית. מלבד זאת, מוקף כל מנהיג פוליטי חקינים וחנפנים ההופכים כל מימרה כזאת, לחוק המדינה.

האזהרה החריפה ביותר מפני תהליך זה הושמעה השבוע דהקא בביטאון ההסתדרותי, דבר, הכפוף למרות יריביו של בן גוריון במפלגה. כתב שלמה גרוזונסקי, מאנשי הרוח של המפלגה, "כשראש הממשלה מס' לק מנאומו וממאמריו את ה'את' הפסולה, הרי עקשנותו וזעזועו לעורר חיוך — אותה עקשנותו הלא כה רבה וזכותה גם בקומה של מדינת ישראל. אולם כשאתה מקבל מכתב חתום בידי פקד, שגם לא טרח לעברית בעלת רמה אלמנטרית, וגם הוא רואה לו טובה לסלק את ה'את' בהקפדה רבה — סר החיוך מעל שפתיו."

התישבות

התפרקות

חבר קיבוץ העיוב את משקו, יוצא כר' גיל בשן ועין. מה קורה כאשר קיבוץ שלם מחליט לנטוש את המשק ולהתפזר? עד כה שאלה זו תיאורטית בלבד. על-פי ההגיון, ניתן היה להשיב, כי אם אותו משק הגיע למצב כלכלי מצויין, המאפשר לו ל' החזיר את חובותיו ולמסודות המיישבים ולמלחים פרטיים, יכולים החברים המתפר' קים לחלק את היתרה ביניהם. כך נהוג בכל אגודה שיתופית. אולם מאז תחילת ה' התישבות לא בוצע כך משתי סיבות:

● שום קיבוץ לא החליט מעולם לחסל את עסקיו השיתופיים ולהתפרק. ● שום קיבוץ לא הגיע למצב כלכלי שיאפשר לו להשיב את כל תובותיו ולהי' ותר עם יתרה הנחונה לחלוקה בין חבריו. השבוע נודע על חידוש מהפכני בשטח זה. קיבוץ צעיר של איחוד הקיבוצים והקבו' צות, באיוזר השמלה, הגיע למסקנה כי אין טעם להמשיך ויש להתפרק. משברים חברתיים תקפו אותו בזה אחר זה, מספר העזיבות הפך את המקום לתחנת מעבר. החלטה שניה נועדה להבטיח את עתידם הכלכלי של החברים. הדרך: למכור בהדר' גה מה שניתן למכירה מרכזת המשק, ולחלק את הכסף בין החברים, לפי נקודות ותק. העובדה שהרכוש כולו שייך לסוכנות ה' הודית לא הפריעה לחברים, לא הפריעה להם אף העובדה כי על אותו רכוש חייבים הם עדיין מאות אלפי לירות למלחים פרטיים וממשלתיים, שהלה את הכסף מבלי להעלות על דעתם את התיורש המהפכני בכלכלה הקיבוצית, שהונהג על-ידי חברי המשק הזרויזים.

דרכי אדם

אשת זוהר

שעה שעורף הדין ישראל רוניק החיפני (34) היה צעיר יותר היו לו, בדומה לצעיר רים רבים, שתי שאיפות בחיים: קאריירה ואהבה. אך בניגוד ליתר הצעירים מסוגו, ידע רוניק להשיג את מבוקשו — מבלי להתחשב, ברוב המקרים, במחיר. את האהבה מצא עורף הדין הממושקף וגבה הקומה עוד לפני שבע שנים. התגותו, כרוב מעשיו של האיש הפיקח והמעמיק, היתה בבחינת הישג: הוא נשא את דליה גרד, נערת הווהר (18) הידועה ביותר בחיפה. דליה היתה בחורה מיוחדת, מבחינות רבות. יופיה, הופעתה המגרה ושאיפותיה הבלתי מרוסנות הפכו לשם דבר בחיפה, גרמו לכאב לב לצעירים רבים אשר ידם קצרה מלהגיע אל נערת החלומות רבת האמביציות. נשואיה הפתאומיים לתלמיד של בית הספר התלאיביני למשפט ולכלכלה עוררו, לכן, תדהמה גלויה. ישראל רוניק הצעיר לא היה דמות סכס-אפילית במיוחד. כושרו בלט דוקא בתחום הידע המקצועי, ביכולתו לגי' בור על בעיות הרוח. בעניני חברה וכלי, ברחבת הריקודים ובטרקלין בחר רוניק להי' עלם בקר'ויות, לנפות את זירת הריקוד ואת זירת השיחה כאחד לאשתו הצעירה, **מישרון בנידיבות דב.** לצבר הנחבא (המשך בעמוד 8)

● במקרה זה: כוונתו של ראש הממשלה להמעים בדמות הפזורה היהודית בימי משה, תוך הקבלה לחוסר-השיבותה של התנועה הציונית בימינו.